

ΣΧΟΛΙΟ

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΛΕΟΝΤΑΡΙΔΗ

Χαρακτήρες για τα ζόρια

Στις επιτυχίες και στα πανηγύρια εύκολα μπορεί οποιοσδήποτε να διαφωμίζει τα θετικά στοιχεία του χαρακτήρα του και κάτω από το φως του ήλιου η αυτοσυγκράτηση, το «καλώς φαίνομεθα», επιτυγχάνεται πολύ πιο εύκολα από ό, τι στο σκοτάδι.

Εκεί που η αλήθεια δεν μπορεί να μασκαρευτεί είναι στις δύσκολες και σύνθετες καταστάσεις, όταν υφιστάμεθα πίεση ψυχική και σωματική, τότε που ο καθένας ανακαλύπτει τα όρια του σθένους του, μετράει τις αντοχές του και χαράσσει κατά βούληση νέα όρια στον σεβασμό των άλλων. Στα μεγάλα ζόρια -όπως κακά ή ωρα αυτά που περνάμε σήμερα- αναδεικνύονται οι αληθινοί χαρακτήρες, τόσο των ηγμένων όσο και των «ανώνυμων» πολιτών, όλων μας. Η κρίση αποδεικνύεται και ως η πιο ευρύχωρη «κρυσάρα», αλλά το χειρότερο είναι ότι δεν φαίνεται ορατή ημερησίως λήθη στο παρακούνισμα που βιώνουμε, ώστε να παρηγορηθείς, με μια διαχρονικά δοκιμασμένη στάση ζωής: «υπομονή...».

Το χάσμα που ανοίξει μεταξύ πολιτικών και πολιτών είναι τόσο βαθύ, που για να κλείσει θα απαιτηθούν πολλά χρόνια και για να εδραιωθεί κλίμα εμπιστοσύνης (άραγε πόσες φορές υπήρξε στο παρελθόν); σαφώς και δεν αρκούν οι καλές προθέσεις. Απαιτούνται και νέα πρόσωπα που δεν θα έχουν βγει από δοκιμαστικούς σωλήνες κομμάτων. Προσωπικότητες με τεκμηριωμένα από την επαγγελματική τριβή προσόντα, άνθρωποι αδιάφοροι για τα σκηνοθετημένα χειροκροτήματα και τα κατά συνθήκην ψεύδη. Αυτό όμως προϋποθέτει: α) υπέρβαση από πλευράς κομμάτων, αφού θα κληθούν να υποδεχθούν και να αποδεχθούν στην κεντρική σκηνή, μάλιστα σε ρόλο πρωταγωνιστών, όχι «δικά τους παιδιά», β) ότι αυτοί οι αξιολογημένοι και άφθαρτοι, οι υπεράνω κομματικής ομπρέλας, συμβιβάζονται με την ιδέα να εμπλακούν ενεργά με τα δημόσια κοινά... Υπάρχει άλλη μια προϋπόθεση: εμείς, το εκλογικό σώμα, μπορούμε να απεξαρτηθούμε από την παραδοσιακή σχέση συμφέροντος-έστω και σε επίπεδο κομμάτων- που μας συνέδεε με αυτούς που ψηφίζαμε και τους κομματικούς κομισιάρχους; Είμαστε έτοιμοι να συνυπογράψουμε νέο κοινωνικό συμβόλαιο, αποδεχόμενοι ότι μπορεί (λέμε τώρα...) να υπάρχουν συμπατριώτες μας πιο αξιολογημένοι από εμάς, πιο εργατικοί, πιο έντιμοι και ότι δεν αποτελεί δημοκρατικό μας δικαίωμα να να τους υπερφαλαγγίζουμε με δόλια μέσα και τασμποκάδες;

Οι εκτοξεύσεις αγών και γιαουρτιών κατά πολιτικών είναι ένα «κίνημα» αυτοδικίας, του οποίου η δυναμική και το απρόβλεπτο δεν αποκλείουν θλιβερή κλιμάκωσή του. Ωστόσο, γίνεται αποδεκτό διά της επιδοκιμασίας ή της σιωπής από μεγάλη μερίδα πολιτών - «καλά τους κάνουν» ακούγεται από παντού. Ας στοχαστούμε πάνω στο εξής: το ότι εκλεγμένοι πολιτικοί αποδείχθηκαν τραγικά κατώτεροι των περιστάσεων, γραφικότητα, δεν σημαίνει ότι αποκτήσαμε όλοι ανεξαιρέτως πιστοποιητικό υπεύθυνου και χρηστής προϋπηρεσίας στον δημόσιο και ιδιωτικό βίο μας...

Βιβλίο σε
αφιέρωση
1974

«Η Τράπεζα» και η Ελλάδα

ΓΝΩΜΗ
ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΜΑΓΚΛΙΝΗ

Η οικονομική κρίση ώθησε πολλούς από εμάς να συνειδητοποιήσουμε πόσο αναγράφεται είμαστε ως προς τα οικονομικά και, κατά συνέπεια, να αποπειραθούμε αναγνώσεις που παλαιότερα δεν θα τολμούσαμε. Παράδειγμα, το βιβλίο «Η Τράπεζα». Πώς η Goldman Sachs κυβερνά τον κόσμο» του Γάλλου δημοσιογράφου Marc Roche. Το βιβλίο, που κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις εκδόσεις Μεταίχμιο (μτφρ. Αρ. Κομνηνέλλη) είναι προϊόν έρευνας από τον ανταποκριτή της Le Monde στο Σίτι του Λονδίνου. Στο επίκεντρο αυτού του εκτεταμένου ρεπορτάζ είναι βέβαια η πασίγνωστη Goldman Sachs και η εμπλοκή της στην διεθνή οικονομική κρίση που ξέσπασε από τον Σεπτέμβριο του 2008 και μετά.

Το πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου είναι ολόκληρο αφιερωμένο στη σχέση της Goldman Sachs με την Ελλάδα. Τις απαρχές του «ελληνικού προβλήματος» ο Γάλλος δημοσιογράφος τις εντοπίζει χρονικά στα 1999 (παραβλέποντας το ξεσάλμα των δεκαετιών του '80 - '90, αλλά ας είναι). Τότε, γράφει ο Roche, «η ελληνική κυβέρνηση ζητάει από την Goldman Sachs να τη βοηθήσει να βρει τεχνάσματα, για να μπει στη Ζώνη του Ευρώ, λίγο μετά τη δημιουργία του νέου νομίσματος. Η Αθήνα θέλει κυρίως να κρύψει την έκταση των ελλειμμάτων της» (σε συνέντευξη του στο προσεχές κυριακάτικο φύλλο της «Κ», ο Marc Roche μιλάει εκτενώς για όλη αυτή). «Για την Goldman Sachs», γράφει στο βιβλίο του, «η Ελλάδα γίνεται ξαφνικά μάννα εξ ουρανού. Πώς να μη δουν ότι μια μικρή χώρα με αδύναμη τρα-

πεζική υποδομή, στοιχειώδεις στατιστικές των δημοσιοοικονομικών και με ανθούσα παραοικονομία, που καθιστά προβληματική την είσοδο φόρων και δασμών, αποτελεί κελυφούρι; Ένας οικονομικός κολοσσός έχει ακόμα πιο πρόσφορο έδαφος, καθώς στην Ελλάδα το Χρηματιστήριο δεν διαθέτει αποτρεπτικούς κανόνες, το κράτος θωλώνει το οικονομικό παιχνίδι και οι δαιδαλώδεις συμφωνίες μετόχων είναι ο κανόνας».

Σύμφωνα πάντα με τον Roche, η αυτοκρατορία Goldman ενδιαφέρεται ειδικότερα για την Ελλάδα για έναν επιπλέον λόγο: τη φύση του κρέους της. «Πρόκειται για σύνθετα ομόλογα, αποτιμημένα με ασαφή κριτήρια και απροσδιόριστη δυνατότητα προεξόφλησης, τα οποία είναι πρόσφορα για κερδοσκοπία. Με λίγα λόγια, το ακριβές αντίθετο του γαλλικού κρέους για παράδειγμα, το οποίο είναι απλό, προβλέψιμο, εύκολο ρευστοποιήσιμο, στηριγμένο σε ένα πολύ ακριβές χρονοδιάγραμμα». Με τη χρήση ενός «όχι γνωστού μηχανισμού», το «σύστημα κάλυψης κινδύνου που ονομάζεται Credit Default Swaps, τα CDS», η Goldman Sachs καλύπτει το ελληνικό δημόσιο κρέος, οι Ευρωπαίοι εταίροι το δέχονται αβασάνιστα (ήθελαν πάση θυσία πολλές χώρες στην Ευρωζώνη) και η Ελλάδα «δεσμεύεται να πληρώσει στην τράπεζα μεγάλα ποσά έως το 2019, και με επαχθείς όρους, γεγονός που

οξύνει ακόμα περισσότερο τις οικονομικές της δυσκολίες», αφού «το ποσό που καλύφθηκε από τα CDS ξεπερνά εκείνο του ελληνικού δημόσιου κρέους!».

Ομολογώ ότι αντιγράφω αυτούς τους όρους και συνοψίζω τα λεγόμενα του Roche μετά φόβου Θεού (και να σκεφτεί κανείς ότι το βιβλίο είναι προσίτη για έναν οδαή ως προς τα χρηματοοικονομικά, όπως είναι ο γράφων). Θέλω να πιστευθώ όμως ότι συγκρατώ την ουσία της ιστορίας, η οποία συμπυκνώνεται στην ακόλουθη παράγραφο: «Το κόλπο δίνει τη δυνατότητα στην Αθήνα να εξαφανιστεί προσωρινά τα δισεκατομμύρια ευρώ του κρέους ως διά μαγείας. Από την πλευρά της, η Goldman επωφελείται από τα μεγάλα περιθώρια κέρδους και βλέπει τη φήμη της ως καλού διαχειριστή δημόσιου κρέους να απογειώνεται. Μακροπρόθεσμα, όμως, οι τόκοι που δίνει το ελληνικό κράτος αποκαλύπτονται βαρύτεροι από εκείνους ενός απλού τραπεζικού δανείου. Θα κουβαλάει το βάρος αυτής της υποχρέωσης για μεγάλο χρονικό διάστημα. Με κλονισμένη την αξιοπιστία της, η Ελλάδα μοιάζει σήμερα με λαθραίο επιβάτη της νομισματικής ένωσης».

Μεγάλος ο πειρασμός να υψώσουμε μία ακόμα κορώνα περί «σκοτεινής συνωμοσίας» εις βάρος της χώρας μας. Αν όμως ισχύουν όλα όσα γράφει ο Marc Roche (και φαίνεται πως ισχύουν εν πολλοίς), η τράπεζα κλήθηκε να πουλήσει το προϊόν της. Το πρόβλημα είναι ότι εμείς αγοράσαμε. Η μόνη συνωμοσία είναι αυτή εις βάρος του εαυτού μας.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

«Πρότυπο» έμπνευσης

Κύρια διευθύντρια

Σχετικά με το άρθρο του κ. Τσοούκα, στη σελίδα 32 της «Καθημερινής της Κυριακής», που κυκλοφόρησε το Σάββατο 26 Μαρτίου, σύμφωνα με το οποίο παρουσιάζεται η διευθύντρια του ΙΚΑ Σαντορίνης, κ. Αθανασία Σούγια, ως «ευσυνείδητος πρώτος δημόσιος λειτουργός», που άλλαξε μέσα σε 4 χρόνια τη λειτουργία του ΙΚΑ Σαντορίνης και μάλιστα, όπως υποστηρίζετε, ενεργώντας ως «πρότυπο» έμπνευσης.

Προς αποκατάσταση λοιπόν της αλήθειας, την οποία γνωρίζουμε καλύτερα από τον καθένα, λόγω των καθημερινών μας συναλλαγών με τις υπηρεσίες του ΙΚΑ Σαντορίνης, θα ήθελα να σας εκφράσω την τη δικιά μας άποψη, η οποία έχει ως εξής: Η «υποδειγματική» λειτουργία του υποκαταστήματος ΙΚΑ Σαντορίνης», όπως αναφέρεται στο άρθρο, έχει προκαλέσει πληθώρα προβλημάτων στους εργαζόμενους και τους ασφαλισμένους. Ο επικεφαλής ταυτίστηκε με τον απάτη και ο ασφαλισμένος με τον κλεφτοκόκο. Όταν το ΙΚΑ Σαντορίνης δλώνει αδυναμία χορήγησης αντιγράφων από το αρχείο του υποκαταστήματος, έπειτα από σχετικές αιτήσεις εργαζομένων, υποδλώνει την ανυπαρξία τήρησης αρχείου και όχι την οργάνωσή του. Οι στυχοί διαπληκτικοί, μάρτυρες των οποίων γίνονται καθημερινά μέλη του συλλόγου μας, μεταξύ εργαζομένων, ασφαλισμένων και υπαλλήλων, ανατρέπουν την ιδεατή εικόνα που περιγράφετε και την οποία όλοι προσδοκάμε να δούμε. Η όποια βελτίωση έχει επέλθει στις παρεχόμενες υπηρεσίες του ΙΚΑ Σαντορίνης κατά τη θητεία της κ. Αθανασίας Σούγια οφείλεται πολύ περισσότερο στην προγραμματισμένη μετατροπή του Παραρτήματος του ΙΚΑ Θήρας σε Υποκατάστημα ΙΚΑ, με αποτέλεσμα την ένταξη στις μηχανογραφικές υπηρεσίες, παρά στις διοικητικές ικανότητες της κ. Αθανασίας Σούγια που στο άρθρο σας εκθειάζετε.

Οι καλοπαιρημένοι έλεγχοι, οι οποίοι οδηγούν σε ένα καλό κλίμα συνεργασίας - εμπιστοσύνης εργαζομένων - ασφαλισμένων και υπηρεσίας, δεν οδον-

γούν πάντα σε αύξηση των εσόδων. Τα έσοδα μπορούν να αυξάνονται αυθαίρετα και με πρόσημα τα οποία επιβάλλονται με «υπερμετρο ζήλο», άδικα και καταχρηστικά, γεγονός που οδηγεί στην υποβολή πλήθους ενστάσεων, οι οποίες δικαιώνονται στην πλειοψηφία τους κατά την εκδίκασή τους και αυτό έχει ως αποτέλεσμα την έντοκη επιστροφή των χρημάτων στους δικαιούχους από την υπηρεσία με επιβάρυνση του κρατικού προϋπολογισμού. Όταν, λοιπόν, αναφέρεται ο κ. Τσοούκας σε βραχυπρόθεσμη αύξηση εσόδων χωρίς να εξετάζει την πρόβλεψή τους, αντιλαμβάνεται μόνο τη μία πλευρά του νομίσματος.

Πλήθος αναφορών, καταγγελιών και μηνύσεων που δεν έχουν απαντηθεί ακόμα από τη Διοίκηση του ΙΚΑ, αλλά εξετάζονται ενδελεχώς από την Κεντρική Διοίκηση και από τον Συνήγορο του Πολίτη, σωρεία αιτήσεων θεραπείας που καταπίθενται από ασφαλισμένους και εργαζομένους προκειμένου να αποδείξουν το αυταπόδεικτο και δεκάδες χαμένες εργατοώρες μετατρέπουν τη Δημόσια Υπηρεσία σε Δημόσια «Τυραννία» και τα δημόσια αγαθά σε είδος πολυτελείας. Το πάθος αναμφισβήτητα είναι μια παράμετρος που συντελεί στη δημιουργία, όπως αναφέρετε στο άρθρο σας. Υπάρχει, μια «κόκκινη» γραμμή πέραν της οποίας το πάθος μετατρέπεται τη δημιουργία σε αλαζονεία που οδηγεί στην απαξίωση του κοινωνικού έργου της υπηρεσίας όπως θα έπρεπε να είναι.

Όπως πολύ σωστά αναφέρετε στην εισαγωγή του άρθρου του κ. Τσοούκας, ασφαλώς και χρειάζομαστε «πρότυπα» στα οποία θα έπρεπε να στριχίζουμε την έμπνευσή μας. Θέλουμε όμως να ρωτήσουμε τον κ. Τσοούκα: η δικιά σας «ματιά» πώς ξεχώρισε κατά την αναζήτηση προτύπων έμπνευσης του ΙΚΑ Σαντορίνης; Το επικοιμήθηκε και το διαπιστώσατε μόνος σας; Συνήψαστε με τους ανθρώπους που βρίσκονται μπροστά από τον πάγο περιμένοντας υπομονετικά να εξυμνητηθούν; Μιλήσατε με τους επικειρηματίες της Σαντορίνης; Αν δεν το κάνατε και απλά στήριχθήκατε στις προφορικές αναφορές «κάποιων», σας προσκαλούμε και σας φιλοξενούμε ως σύλλογος για όσο χρό-

Ο περουνιανός δρόμος για τα Ελγίνα

Κύρια διευθύντρια

Στο φύλλο της «Κ», στις 1/4 δημοσιεύθηκε η επιστροφή της πρώτης παρτίδας των περουνιανών αρχαιοτήτων, που λεηλάτησε από το Μάτσου Πίτσου, την μυστηριώδη πόλη των Ινκας, ο πολυπράγμων Αμερικανός Χάριμ Μπίγκαν στο διάστημα 1912 - 15. Ο εν λόγω κύριος, καθηγητής του Γέιλ μεταξύ άλλων, αφήρεσε και μετέφερε στο Πανεπιστήμιό του... προς μελέτη (sic), πολλές χιλιάδες πολύτιμων ιστορικών αντικειμένων, με τελικά κατάληξη την υπεξείρεση και κατακράτηση αυτών!

Η υπόθεση, έπειτα από μακροχρόνιους σκληρούς δικαστικούς αγώνες και διαπραγματεύσεις, έκλεισε οριστικά και η επιστροφή του συνόλου των «κλεμμένων», θα ολοκληρωθεί προσεχώς, με διαδοχικές αποστολές στο Περού. Η ιστορία παρουσιάζει πολλές ομοιότητες, αν όχι πλήρη ταύτιση, με τη δικιά μας Ελγίνα. Μήπως θα έπρεπε τα μέτρα που συντελεί η Πολιτική και Εξωτερικών να ενσκήψουν στο θέμα, να

αναλάβουν πρωτοβουλίες και, επικαλούμενα το δεδικασμένο αυτό και ακολουθώντας την ίδια δικαστική συνταγή, να διεκδικήσουν από το Βρετανικό Μουσείο τα Μάρμαρα του Παρθενώνος;

Γατί οι Περουνιανοί επέτυχαν, και μάλιστα εναντίον κολοσσικής νομικής οντότητας, και εμείς όχι; Μήπως θα πρέπει να δραστηριοποιηθεί το εθνικό φιλότιμο και να αναζητήσει, μέσω επίσημης δικαστικής διεκδίκησης, μια, επί τέλους, «νίκη»; Διεθνής προβληματισμός και τυχόν υποστήριξη υπάρχει, ήδη, στη Βρετανία και η υπόθεση Περού μπορεί να αποτελέσει ένα καλό έναυσμα αγώνα.

Για ουσιαστικούς λόγους αλλά και για αναπτέρωση του εθνικού πηκτού. Ιδίως τώρα που οι πανταχόθεν εισπραττόμενες συνεχείς «ήττες» του έχουν καταρακάσει τελείως.

Μήπως επέστη η στιγμή;
ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
πολ. μηχανικός
Αθήνα

να χρειαστεί μέχρι να το διαπιστώσετε και «ιδίους όμματα».

Για το Σύλλογο Λογιτών Θήρας,
Ο πρόεδρος
ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΣ
Ο αντιπρόεδρος
ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΑΝΟΥΡΗΣ
Ο γραμματέας
ΚΑΝ/ΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ο ταμίας
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΟΥΤΣΑΤΣΟΣ
Το μέλος
ΚΑΝ/ΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Θερμή παράκληση προς τους επιστολογράφους της «Καθημερινής». Οι επιστολές σας να είναι μικρής έκτασης (μέχρι 250 λέξεις), διότι αναγκαστικά θα περικόπτονται. Αποστολή στο e-mail: epistoloes@kathimerini.gr

Τελειωμένα

Κύρια διευθύντρια

Ολο τον τελευταίο καιρό ασχολείται ο ελληνικός λαός με τα θέματα της οικονομίας και όχι αδικως. Οι αντιπαλότητες - οι διαφορές - τις χώρες με ορισμένους γείτονες έχουν περάσει σε δεύτερη μοίρα. Φρονώ ότι οι πολιτικοί ταγοί μας θα είχαν να κερδίσουν αν διάβαζαν το ποίημα Τελειωμένα του Καβαφί. Ο κ. Λυγαρός πρόσφατα κάτι σημείωσε. Παρασέτω ορισμένους στί-

χους «... λιώνουμε και σχεδιάζουμε το πώς να κάμουμε / για να αποφύγουμε τον βέβαιο / τον κίνδυνο που έτοι φρικτά μας απειλεί. / Κι όμως λανθάνουμε, δεν είναι αυτός στον δρόμο. / Άλλη καταστροφή, που δεν την φανταζόμαθα, / εξαφανικά, ραγδαία πέφτει επάνω μας, / κι ανόητος - που πα καιρός - μας συνεπαίρνει».

Γ. ΤΣΑΚΟΣ
ομότ. καθ. ΑΠΘ

Ποδοσφαιρικά γήπεδα «των αθλίων»

Κύρια διευθύντρια

Πώς αλλιώς θα μπορούσε να ονομάσει κανείς τα ποδοσφαιρικά γήπεδα παρά μόνο «γήπεδα των αθλίων»; Γήπεδα του αίσχους και της ντροπής. Γήπεδα των εκτρώπων και των επεισοδίων. Γήπεδα του βανδαλισμού. Κι όχι γήπεδα του ποδοσφαίρου, της στρογγυλής θέας, του αθλήματος, του θεάματος, της διασκέδασης, του αθλητισμού, του πολιτισμού. Οι εκόνες που είδε ο κόσμος στο ποδοσφαιρικό γήπεδο «Καραϊσκάκη» στο Ν. Φάληρο μέσω της TV έκαναν τον γύρο του κόσμου, πλήγαν βαθύτατα το αθλητικό και ποδοσφαιρικό ιδεώδες. Επληξαν το εθνικό κύριο. Αμαύρωσαν το άθλημα. Το έκαναν άθλημα του αίσχους και της ντροπής. Και έφεραν στον φιλαθλο κόσμο και ο' όλη την ελληνική κοινωνία οργή και αγανάκτηση, απογοήτευση και αποκαρδίωση. Και είπε: «Έως πότε θα βλέπει την κυριαρχία της βίας»;

Στα ποδοσφαιρικά γήπεδα σημειώνονται κάθε τόσο έκτροπα και επεισόδια. Γίνονται βανδαλισμοί. Συμβαίνουν θάνατοι. Θάνατος συνέβη στο Αλκαζάρ (Λάρισα). Θάνατος συνέβησαν στη «Θύρα 7» και έγινε σύμβολο θανάτου. Θάνατος συνέβη στη Γλυφάδα.

Και το επίσημο κράτος «αγρόν αγοράζει». Μια χούφτα «αθλίων» το νικά κατά κράτος. Το χορεύει στο ταψί. Το περιγελά. Το μόνο που κάνει είναι να εμφανίζεται, μετά τα έκτροπα και τα επεισόδια, ως κατήγορος της βίας και ως δολωτής, ότι θα την πατάξει αμεί-

ΣΤΑΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗ ΜΠΟΥΚΑΛΑ

Όταν αλλάζει το μυαλό

Επειτα από κάποια πρόσκαιρη κάμψη άρχισαν πάλι να σημειώνονται εξαιρετικές επιδόσεις στον ελληνικό αθλητισμό. Οι τελευταίες ημέρες μάλιστα απέδειξαν πως η παραολυμπιακή βία, φυσική και συμβολική, διαθέτει απεριόριστο ρεπερτόριο: από την ανατίναξη των γραφειών όπου στεγάζονται σύνδεσμοι οπαδών έως τον εξαναγκασμό ποδοσφαιριστών να μετακινήθουν, δικήν φυγάδων, στριμωγμένων σε ταξί και όχι με το άνετο λεωφορείο της ομάδας. Με τέτοια ευρηματικότητα, η προσοχή φεύγει από τους πατροπαράδοτους ξυλοδαρμούς αντιπαλών παικτών, ακόμα και από την παρ' ολίγον πυρπόλησή τους με την εκτόξευση φωτοβολιδών, για την οποία πάντως τα αθλητικά δικαστήρια έκριναν ότι δεν ήταν και τίποτα σπουδαίο, άρα και βαριά τιμωρητέο. Δεν έχουν λόγο λοιπόν να ανησυχούν οι αντιγερμανιστές παλαιά και νέας κοπής: δεν πρόκειται να γίνουν Γερμανία, όπου για ένα ακίνδυνο πλαστικό ποτήρι που πέφτει στο γήπεδο διακόπτεται πάραυτα ο αγώνας.

Πάντοτε γίνονται επεισόδια στα γήπεδά μας, σχεδόν σε όλα τα αθλήματα και σίγουρα σε όλα τα πρωταθλήματα, που δεν τα ώζουμε βέβαια όταν, στροθοκαυπλιζόμενοι γλωσσολογικά, τα βαφτίζουμε αγγλίστι. Τι δηλαδή, η β' κατηγορία εξευγενίστηκε μετά την αναβάτησή της σε Φούτμπολ Λιγκ; Η μήπως ομόρφρνε η Α' Εθνική αφού μετονομάστηκε αγγλοπρεπώς σε Σούπερ Λιγκ; Χωρίς πάντως να διαθέτω κάποια στατιστικά στοιχεία για να στριψώ τη διαίσθησή μου, τείνω να πιστέψω ότι στη μεταμνημονιακή εποχή τα επεισόδια αφενός πολλαπλασιάστηκαν, αφετέρου εκδηλώνονται βιαϊότερα. Αν ισχυρίζομαι ότι έχουν κοινωνική ρίζα όλα τους (μολονότι και ο σκέπτε ορέζην για τασμοποιά, από «επώνυμους» των καλών θέσεων ή από «ανώνυμους» των σκληρών θυρών, κοινωνική πληγή είναι), μάλλον θα κρυβόμουν πίσω από έναν ρηκό κοινωνιολογισμό, όπως κρύβονται οι ομάδες μας πίσω από τον δικολαβισμό, εκμεταλλευόμενες όλες τις δυνατότητες που τους παρέχει η ελληνική γλώσσα, δεδομένου ότι άλλη ποιητή επισύρει ο χαρακτηρισμός των επεισοδίων ως «ευρείας κλίμακας» και άλλη ως «εκτεταμένων».

Κάτι θα βλέπει πάντως, και όχι μόνο ως ποδοσφαιριστής, ένας τρίτος, ένας μετανάστης (πολυτελείας έστω), ο Ραφίκ Τζεμπόφ, για να δλώνει τις προάλλες και τα εξής: «Το μυαλό των Ελλήνων αλλάζει. Κάτι δεν πάει καλά, κάτι που παλιά δεν υπήρχε». Όταν αλλάζει δραματικά η καθημερινότητά μας, όταν γίνεται όλο και πιο πηνηργό, το μυαλό δεν μπορεί να μείνει άθικτο, όποια κι αν ήταν η αρματοσιά του. Θολώνει συχνότερα, αρπάζεται εύκολα, πέφτει πιο γρήγορα σε θλίψη όταν άλλοτε μπορούσε να επινοήσει αντοχές (το λέει και ο ψυχολόγος πως αυξήθηκε η δουλειά τους), διαλέγει τη μοναξιά για να μην «κολλήσει» μελαγχολία, αφήνεται και σε «διαφυγές», όπως η βία (και όχι μόνο η φραστική), που άλλοτε τις απεχθάνονταν και τις καταδίκαζε. Κι αυτό δεν συμβαίνει μόνο στα γήπεδα.

Υπόγειο πάρκινγκ στο Α' Νεκροταφείο

Κύρια διευθύντρια

Στην κ. Παναγιώτα Τσακούλια αμφισβητεί δύο απορριφθείς αιτήσεις ακύρωσης των περικοχών. Πράγματι, οι δύο απορριφθείς δεν αφορούσαν αιτήσεις ακύρωσης, αλλά αιτήσεις αναστολής εκτέλεσης. Συγκεκριμένα: στα 04.02.2008 υποβλήθηκε αίτηση ακύρωσης μιας αποφάσης σχετικάς με την κατασκευή του Υπόγειου Σταθμού Αυτοκινήτων (ΥΣΑ) στο Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣτΕ) και στις 13.05.2009 Πρόσθετος Λόγος επί αυτών. Εκεί ορισθεί δικαίωμα στις 18.05.2011. Στις 14.03.2008 υποβλήθηκε αίτηση αναστολής εκτέλεσης και αίτηση προσωρινής διαταγής αναστολής εκτέλεσης κατά της ίδιας απόφασης στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Και οι δύο απορριφθηκαν με την απόφαση 592/2008 της Επιτροπής Αναστολών του ΣτΕ.

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΓΟΥΣΕΤΗΣ